

РЕШЕНИЕ

№ 25028

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10592** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85, ал.1 и ал. 4 вр.с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., търсец закрила, против Решение № 10509/03.10.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и че е издадено в противоречие с приложимия материален закон. Конкретно жалбоподателят сочи, че административният орган не е изследвал обстоятелствата относно последното му местоживее в С. и в региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. Твърди, че в С. и в региона, в който той живее продължава да е опасно за населението, а ситуацията в страната не е такава, каквато органът е преценил. Моли съда да отмени Решение № 10509/03.10.2024г. на председателя на ДАБ – МС.

Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, актуални справки относно положението в Сирийската арабска република и конкретно за района на провинция Д. ал Зор. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва при разглеждане на

делото.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.87 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя с вх. № ОК-13-1324/ 26.07.2024 г. на РПЦ – С.. Личните данни на кандидата са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. В хода на административното производство са представени копия от персонална извадка от граждански регистър, удостоверение за сключване на брак и семейна извадка от граждански регистър.

С Б. А. А. е проведено интервю на 02.08.2024г., в което заявява, че е напуснал С. преди 15 дни, преминал е нелегално през Турция, откъдето през зелена граница с помощта на трафикант нелегално е влязъл в България и се е предал на българските власти. Като причина за напускане на страната си на произход сирийският гражданин посочва тежките условия на живот, липсата на сигурност и нежеланието да отслужи редовната си военна служба, за което многократно получавал призовки. Заявява, че е женен, но има проблем с документите на съпругата му – с името й. Съпругата му и цялото му семейство живеят в С., област Д. А., където живеел и той. Според думите му селото, в което живеели - [населено място] било разделено на две части от р. Е.. Едната част се контролирала от кюрдските сили, а другата била под режима на официалните власти. Той и семейството му живеели в нея. Заявява, че никога не е напуснал селото си преди, учил е до осми клас и работел като общ работник. Твърди, че в селото е ставал свидетел на сблъсъци. Заявява, че в страната си на произход не е имал проблеми, свързани с етническата му принадлежност – арабин и изповядваната от него религия- мюсюлманин – сунит. Не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., не е бил арестуван и осъждан, не е участвал във въоръжени групировки, политически партии и партийни мероприятия и конфликти, не е заплашвани не му е оказвано насилие.

С писмо рег. № М-14384/10.09.2024г. директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС заявява, че не възразява да бъде предоставена закрила в Р България на лицето, регистрирано в РПЦ – С.. ПМЗ – О. купел към ДАБ-МС като Б. А. А., [дата на раждане] в С., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище рег. № УП 23567 от 24.09.2024 г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10509/03.10.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. А. А.. Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не заявява да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Въз основа на

събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унижително отнасяне или наказание, поради което е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С. и не във всички части на страната е налице безогледно насилие и конкретно територията на област Д. А., където по собствените му думи в момента безпроблемно пребивава съпругата му.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвена от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС, рег. № МД-1841/23.08.2024г относно Сирийската арабска република. В хода на съдебното обжалване са представени и актуални справки за Сирийската арабска република с вх. № МД-02-3/15.10.2024г., съдържаща информация за отношението на властите в страната към млади мъже, неотсужили военна служба и завърнали се в родината, и справка вх. №МД-02-41/ 05.11.2024г. относно състоянието на сигурността в района на Д. ал Зор към месец ноември 2024г.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,

който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В проведените интервюта той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С. заради войната и влошената обща обстановка там, както и за да не служи в армията. В интервюто пред интервюиращия орган заявява, че търси по-сигурно място и по-добро бъдеще, което обосновава извод, че причините да напусне страната са по-скоро икономически, което се подкрепя и от информацията, че семейството му живее необезпокоявано там. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана

от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От представената справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с вх. № МД-1841/23.08.2024г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийската арабска република се установява, че фронтовите линии в С. към момента са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта – зони под контрола на официалното сирийско правителство, зони под контрола на кюрдското самоуправление, зона под контрола на т.нар. “правителство на сирийското спасение” и зони под контрола на Турция и съюзническите ѝ милиции. Сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60 % от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х. са разположени в контролираната от правителството зона. В справките, представени по делото, се посочва, че от 2020 г. международното внимание постепенно се измества от С., като конфликтът се смята за такъв, който се намира в състояние на застой. Въпреки че има малко опити за промяна на статуквото, фронтовите линии остават относително стабилни. От информацията в справката се установява, че през 2023 г. ВКБООН и неговите партньори управляват 117 обществени центъра, свързани със 115 мобилни звена. Тези съоръжения се поддържат от мрежа от 2551 доброволци. Чрез партньорските си неправителствени организации В. комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) предоставя правни услуги на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци и приемни общности, както и на търсещи закрила лица и бежанци. Правната помощ се предоставя в 14 области предимно чрез мобилни екипи, правни центрове, както и други подкрепяни от ВКБООН центрове, а ВКБООН в координация със своите партньори, изпълняващи програма за правна помощ, създава шест правни центъра разположени в Д., Х., Д. ал Зор и Х..

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Следователно е установено, че в С. не е налице "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе е изложен на реален риск от посегателство. Съгласно чл. 8, ал. 8, респ. чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, закрила може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не

съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. За жалбоподателя такава територия се явява родната му област Д. А., където по собствените му думи в момента безпроблемно пребивава съпругата му.

В обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя е разгледана в светлината на чл. 75, ал.2 от ЗУБ. В случая в интервюто сирийският гражданин няколкократно повтаря, че основната причина за напускането му на страната на произход и страха му да се върне там са свързани с отбиването на военна служба. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. От приетата по делото справка вх. № МД-02-3/15.10.2024г., разглеждаща специално този въпрос, се установява, че в С. всички мъже на възраст между 18 и 42 години са длъжни да отбиват военна служба с продължителност между 18 и 21 месеца в зависимост от степента на тяхното образование. След отбиване мъжете могат да бъдат призовани за служба в резерва до навършване на 42-годишна възраст, като законът позволява освобождаване в определени хипотези. Посочено е, че необходимостта от резервисти е минимална, тъй като потребностите на армията на А. от войници са ниски, а режимът разчита и на свързаните милиции, които са по-ефективни и по-евтини. Според цитирана в справката сирийска правозащитна организация, укриващите се от военна служба лица и военните дезертьори, които не са участвали в никакви опозиционни дейности, са задържани за кратък период и след това са изпращани да отбият военна служба, а членовете на семействата на лица, укриващи се от военна служба или дезертьори не са изправени пред никакви последици от страна на властите. Според последните доклади, укриващите се от военна служба лица са задържани основно на контролно-пропускателни пунктове, където се проверяват документите им за самоличност и военна книжка или при кандидатстване за държавна служба, а властите не извършват обиски на къщи за издирване на тези лица и при отбиването на военната служба тези лица не се третират по различен начин. Относно присъединяването към кюрдските сили в справката е посочено, че въпреки че според закона на кюрдската администрация членовете на етническите и религиозни малцинства са задължени да служат, според съобщенията, разпоредбите не се прилагат и такива лица по-скоро се присъединяват на доброволна основа.

От изложеното в справките и протокола от интервюто следва, че са правилни изводите на председателя на ДАБ – МС, че въз основа на заявеното от жалбоподателя, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, нито че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С..

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3).

Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход – С. поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., търсещ закрила, против Решение № 10509/03.10.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: